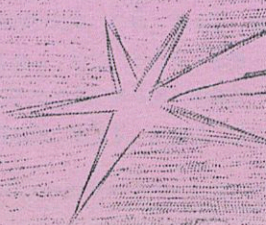
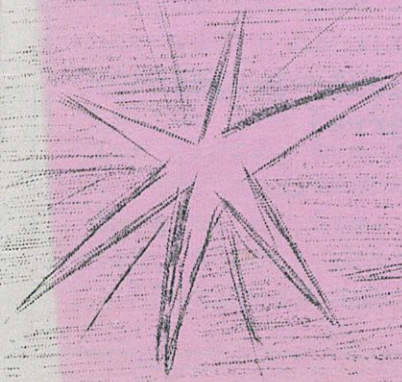
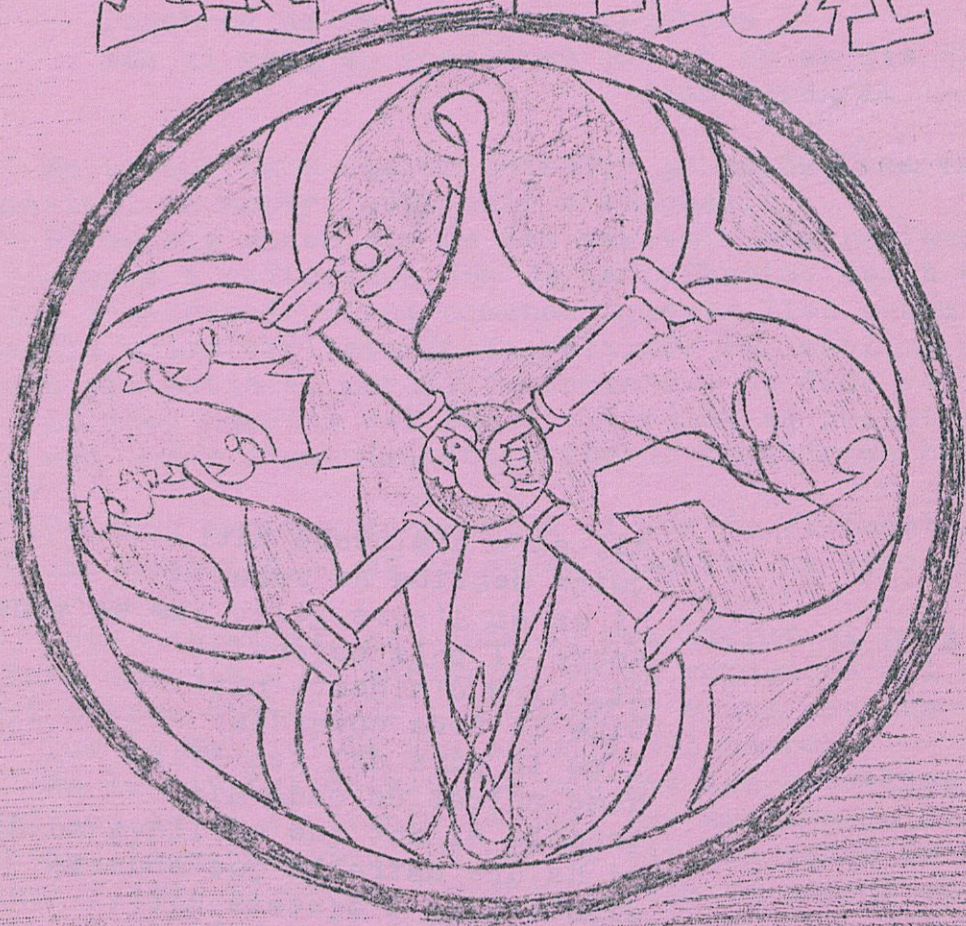

GERMANIA

Ai, aire d'aquesta nit!
Quina sentida de rosa
hi ha en l'aire gelat que es posa
sobre el pols esfereït?
Ai, aire d'aquesta nit!
Dins la teva covardia
i en la gira del teu llit,
home nafrat de cada dia,
tremola el mot que el llavi no diria
hi ha una estrella que anuncia
dins l'aire d'aquesta nit!
Una estrella!...

("El poema de Nadal" Fragment
J.M.de Sagarra)

editorial

Tenebres de Nadal no sou tenebres
més hi veig en vosaltres que no en un dia clar
Joan Maragall

En trobar cada dia un paisatge grandíós, una visió emotiva, la nostra admiració s'esmussa.

El mateix podem dir de les veritats més profundes, conegudes i reiterades des de la infància. Cauen en el risc d'esdevenir llocs comuns. Aquesta llei podem aplicar-la a les veritats de la religió. Per sublimes que siguin els sotja el perill de tornar-se un disc vell.

La idea mateixa del Nadal, ha romàs en noslatres amb el seu poder d'esbalaïment a cop de repetir-se cada any?

Voldria fer-vos comprendre el que és el Nadal. Us farà una comparació; si la sabeu penetrar us ajudarà a capir-lo.

Tots noslatres, segurament, hem tingut el goig de viure una nit a la muntanya, en un refugi, a mil o dos mil metres d'altitud, i d'assistir a una sortida de sol.

Què és la nit? Es una aprença del no-res.

En la nit tot és nit, no són pas les estrelles que brillen en la llunyania del cel que amollen la nit, més abans l'engrandeixen. El cel és nit, la terra és nit. Això 8, 10, 12 hores. Després arriba un moment solemne en què albirem a la muntanya quelcom que sorgeix de l'horitzó i es difon sobre la terra: és el dia. Una hora més tard ja res no serà nit. Tot serà dia: el cel, la terra, les muntanyes, els astres, el camí, els ocells, les flors, nosaltres mateixos.

Heu considerat bé tot això? El pas de la nit, on tot és nit, al dia, on tot és dia? Això us ha esbalaït? Esteu, doncs, preparats per a comprendre el Nadal.

Imagineu una nit que dura no 8, 10, 12 hores, sinó

milers i milers d'anys. Era la situació de la humanitat abans del Nadal. Milers d'anys de nit humana, de nit espiritual. Un formiguer humà immens des d'Adam i Eva. Un món clos. Nogensmenys un dia s'eleva un astre. Déu s'ha manifestat. El fill de l'home ha habitat entre nosaltres. Abans del Nadal, abans d'aquest fet extraordinari de Betlem no hi havia sinó homes sobre la terra. Des de la nit de Betlem Déu ha baixat a la terra. Tot ha canviat. La llum ha envaït la terra: "Ell era la llum vinguda en aquest món." (Joan, I, 9) Déu ha baixat no pas sumptuosament, d'una manera imperiosa, sinó simplement. Tan simplement com la primera alga que començà a bategar al fons dels oceans morts.

Déu ens manifesta, així, que s'interessa per l'home, que no li és pas indiferent. La raça humana no és pas un atzar de l'evolució de la vida. Ell ens prova que la vida té un sentit. Ell ens ensenya la regla del joc, com jugar i com guanyar.

Ens ha nascut, doncs, un Salvador. Nosaltres som uns salvats.

Tot això és Nadal. Jo penso en aquesta profecia de Zacaries referida per Sant Lluc (I, 78-79): "Ens visitarà una llum que ve del cel per il·luminar els qui viuen a la fosca, a les ombres de la mort, i guiar els nostres passos per camins de pau."

Durant milers i milers d'anys la humanitat ha estat aclofada en les tenebres. Després de la nit de Betlem la llum il·lumina els homes. Tot home, ara, pot caminar per camins de pau. I és l'església que ens la dona.

PER NADAL SERE A CASA

En plé Canigó vivia un xicot que es deia Pitu. Els seus pares eren masovers d'un Mas amb remat d'ovelles i bous.

De petit s'ambientà tant a la muntanya que sabia els isards on pasturaven, les llebres on s'aclapien i arribà a fer covar ous de gallina boscatana a una lloca de casa seva.

El problema grue es presentà quan els pares volien portar-lo a Vinçà per conèixer el camí de ferro i obrir una llibreta a la Caixa d'Estalvis. S'hi negà rodonament. Jo no aniré mai a les viles; vull viure i morir en aquests cims.

Esclatà la guerra i els alemanys atacaren el Mas, on ell, el Mestre i dos germans els tingueren a rotllo; inclús en feriren tres. La represàlia fou de teutó: la mare i la germana deportades i ells passaren a Espanya.

Dels camps de Miranda anà a l'Àfrica del Nord, on, amb la divisió Leclerc, desembarcà a Sicília, pujà vers el Nord d'Itàlia, passà a França, Ròdan amunt fins a ocupar Alemanya. Desmoblitzar ja havia perdut un Nadal quan per fí el camí de ferro el portà a Perpinyà i a Vinçà. Els 13 kilòmetres que separaven el Mas de Vinçà on mai no volgué presentar-se, necessitaren un recorregut de 7.000 i per tres nacions.

Per Nadal no pogué fer l'ofrena del xai a l'església. Els homes de la "Kultur" havien passat Valmanya a sang i foc. Tot fou destruït i el sacerdot que hi pujava, Mossen Jacint Alomar no pogué oficiar.

En Pitu fou per Nadal a casa. La mare morí en un camp de concentració i la germana tornà. Ell recomençà el es toreig, observà els isards, caçava el gall selvatge i cantava dues cançons centenàries:

"Muntanyes regalades" i "Rossinyol que vas a França.. rossinyol".

Resum Enquesta

L'intent del "Germanor" per aquestes diades era el de fer una enquesta entre tot el poble per a saber el que es pensava sobre el Nadal, considerat des de diferents aspectes: religiós, tradicional, festiu...

Aquesta intenció s'ha pogut realitzar a mitjes, ja que la gent no ha respost, tal com ja ho esperàvem. Amb això volem dir, que en el moment de confeccionar l'enquesta sabíem que la majoria no correspondria al nostre esforç; alguns per indiferència, la majoria per mandra de tirar un sobre a "Correos" i uns pocs perquè no estan d'acord amb aquestes coses, creient que no és de la nostra incumbència fer aquestes preguntes, ignorant que les enquestes són anònimes i que no ens interessa saber què pensa aquest o aquell sobre el tema, sinó que el que realment ens interessa és saber què pensa, com viu el poble aquestes festes.

Com acabem de dir, sabíem que la gent no respondria a la petició feta, però sabem també —o més ben dit— confiem que el poble col.laborarà cada cop més car comprendre aquestes coses són lentes— que els objectius que perseguim no són el lluïment d'uns quants o una feina destructiva sinó l'intentar conèixer i fer conèixer més a fons la manera de pensar i de viure de la comunitat en la que ens trobem perquè la convivència sigui cada cop més armònica i el poble creixi cada dia més en tots els sentits.

Passant ja concretament a l'enquesta, direm que a Besalú s'han repartit uns 550 sobres i que se n'han recollit entre 50 i 60: això significa que de cada 11 sobres repartits només se n'ha recollit 1. En quant a Argelaguer, d'uns 90 sobres repartits se n'ha recollit cap a uns 25: o sigui que de cada 4 o 5 sobres repartits se n'ha rebut 1 de contestat, el que representa una participació del poble molt més notable que a Besalú. Començarem el resum per les enquestes rebudes a Besalú.

1. Aspecte religiós:

- Assisteixes als actes religiosos? Si: 39; No: 10
- Quina importància tenen? Molta: 35; Poca: 10
Normal: 3
- Creus que ha decaigut l'esperit religiós del Nadal?
Si: 35; No: 11
- Causes per les que ha decaigut l'esperit religiós del Nadal: canvi de vida, societat de consum i confort, no saber el què és realment el Nadal, falta d'animació i poc interès del jovent, pèrdua de la fe, domini de les diversions, vida despreocupada....
- Què es podria fer per celebrar més autènticament el Nadal des del punt de vista religiós?: mentalitzar el poble, viure més la comunitat, comprendre el què és, col.laboració església=jovent, conferències, "apujar la gasolina" per evitar que la gent marxi...

2. Celebracions:

- Celebren el Nadal en família: 46; amb els amics: 4; a casa: 37; fora: 12
- Elements indispensables per la bona celebració del Nadal: harmonia, pau, germanor, esperit, amor, benestar, unió familiar, salut i alegria, fred...
- Com celebres el Cap d'Any? amb amics, amb bon menjar i els rains, amb la família i a casa, anant de cacera, amb tristesa per l'any que acabem...
- Quina festa prefereixes més? Nadal: 40; Cap d'any: 8
Reis: 7. Raons de les preferències: tradició, significat, importància, misteri, sentit familiar...

3. Tradicions:

- Fan pessebre: 44; adornen arbre: 35
Prefereixen el pessebre: 20; prefereixen més l'arbre: 8.
Raons de les preferències: popularitat, tradició i humilitat en quant al pessebre; en quant al arbre: més natural i pràctic.
- Fan cagar el tió: 15; No: 32.
- Assiteixen a la missa del gall: 32; no: 12; a la Parroquia: 27; fora: 5
- Reis és festa de petits: 12; de tots: 36 en diuen re
- ~~En quant a la cavalcata 25 la volen i els altres no~~

Gent que reb regals: 37; no: 8. Gent que fa regals: 30;
no en fan: 6

4. Reflexió-suggerències:

- Què és el Nadal per tú? Festa, misteri, alegria, renovació anyal del fonament religiós, vacances, Crist, una injustícia pels nens...
- Amb quina paraula el resumiries? Amor, pau, vida, germanor, alegria, disbauxa, celebració mal interpretada..
- Què hi sobre en el Nadal de Besalú?: tancament, egoisme, es gasta massa...
- Què hi falta? ambient, col.laboració, generositat, pobresa, participació ajuntament, unió, il.luminació...
- Creuen que uns pastorets o actes similars ferien més viscudes aquestes festes: 41; No: 4

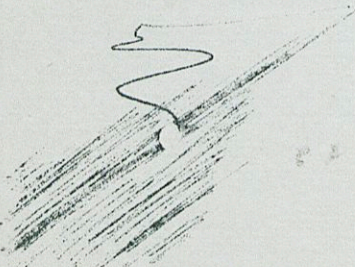
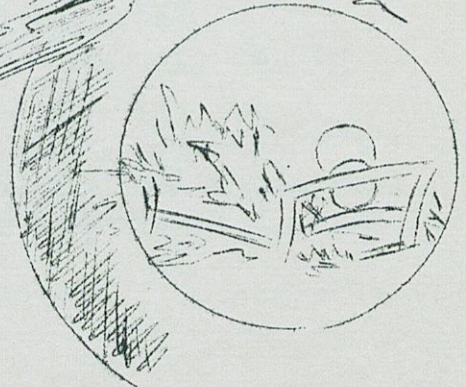
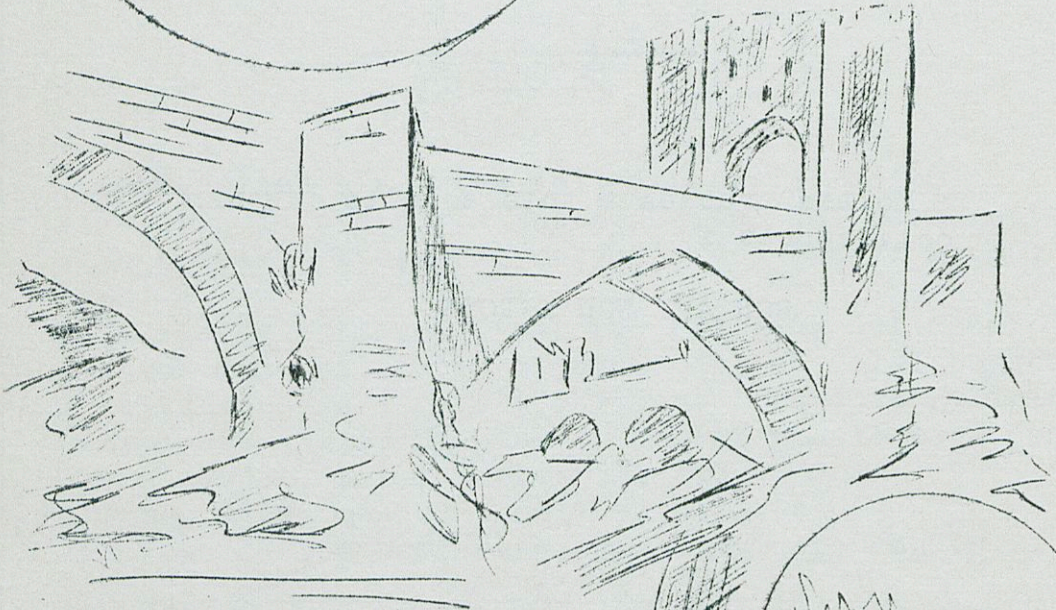
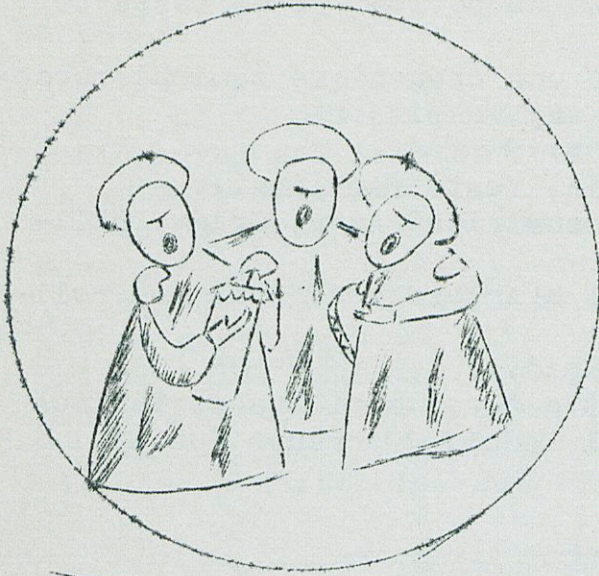
ARGELAGUER

- Assisteixen als actes religiosos: 13; No: 0
- Impotència d'aquests actes: Molta: 10; poca: 3
- Ha decaigut l'esperit religiós del Nadal: si: 9;
no: 4
- Causes de la manca d'esperit religiós del Nadal:
temps moderns, falta d'estimació, de col.laboració,
molts menjars i regals oblidant l'aspecte religiós..
- Elements indispensables en un bon Nadal: paga doble,
bon menjar, salut i alegria, pau...
- Prefereixen més el Nadal: 8; Reis: 4
- Motius de les preferències: naixement, regals...
- Fan pessebre: 9; adornen l'arbre: 12
- Prefereixen més el pessebre: 5; l'arbre: 5
- Motius: en quant el pessebre, perquè és més real;
en quant al arbre, perquè és més vistós i senzill.
- Fan cagar el tió: 4; No: 9
- Assiteixen a la missa del gall: 12; i tots a la Parròquia.

- Creuen que Reis és festa de petits: 3; és festa de tots: 10
- En quant a la cavalcata uns creuen que és indispensable, d'altres que cada any va pitjor
- Reben regals: 10; en fan: 9
- Què és el Nadal? alegria, festa familiar...
- Amb quina paraula el resumiries? Amor, Crist, religió, felicitat...
- Què hi falta en el Nadal d'Argelaguer? Bona fe, religiositat, estimació...
- Què hi sobre? Enveja, unió...
- Creus que uns pastorest o actes similars ferien més viscudes les festes del Nadal? 12 creuen que sí i 1 que no.

=====
Moltes gràcies a tots aquells que han col.laborat i

BON ANY NOU A TOTS

PARLA L'ESCOLA

COMPANYNS I AMICS

Tot nen desitja la companya d'altres persones. Ende-més la necessita per convertir-se en un individu personal i socialment ben adaptat.

De petit el nen vol manifestacions externes d'amor, tant dels pares com de les persones que li són familiars. Més tard canvien totalment les circumstàncies, vol ésser escoltat, respectat... en definitiva vol estimació, però que li respectin el seu petit món.

El nen des de que comença la seva vida social o sigui, quan s'incorpora a l'escola, tendeix a formar part del grup que més s'adapti a la seva manera de ser i aquí comença a desenvolupar la seva vida social. Es feina dels pares i mestres, sense massa intromissió, vigilar si el grup del seu nen funciona bé.

De les activitats del grup, van sortint les qualitats característiques del futur home o dona, principalment: el líder, el dirigent... ben dirigides, poden tenir la seva importància de cara la professió que ha d'escollir.

Els pares que es desentenien d'aquests detalls que semblen poc importants poden provocar en els seus fills, trastorns de personalitat, com marginació social, introversió...

L'època més perillosa, en quan a companys i amics, la podríem centrar en el moment que els nois i noies deixen l'escola i entren en el món del treball. Se senten sense la protecció dels seus mestres i es troven en un món molt diferent. Ara si que és feina dels pares. Aquests han de conèixer les amistats dels seus fills, llocs que més freqüenten... i sense rigor, sinó amb molta estima i confiança, anar-los guiant per el camí recte, ja que en gran part depèn el futur d'ells.

Pere Juanola

AVISO

de pares de familia

Per a poder practicar correctament el difícil art d'educar, calen moltes eines. Una de les més importants és la de tenir IDEES CLARES.

En la última conferència organitzada per l'Associació de Pares, varen exposar-se idees molt clares i pràctiques sobre el tracte entre pares i fills i referents a la importància del joc i la lectura en l'educació dels escolars. Creiem interessant transcriure'n unes quantes.

- L'escolar viu en un món diferent al nostre. Cal que nosaltres, els adults, respectem aquest món.
- L'imposar criteris i experiències als fills, provoca un allunyament d'aquests envers els seus pares.
- Cal deixar equivocar als fills (entenent bé això), perquè ELLS SOLS aprenguin a rectificar.

- El nano, par a madurar, necessita, entre altres coses, del joc. Però perquè el joc sigui el màxim d'efectiu, cal la col.laboració dels pares.

- A través del joc, el nano es manifesta tal com és i es descarrega de les tensions que l'hi hagi pogut produir l'ambient on ell viu (valor terapèutic).

- A través del joc, descobreix el món que l'envolta, aprenent a distinguir la realitat de la fantasia (valor educatiu).

- A través del joc, aprèn a relacionar-se amb els demés, coneguts i desconeguts, descobrint els problemes i possibles solucions que aquesta relació implica (valor social).

XERRADES D'EXCURSIONISME

Quan parlem de la història del nostre Excursionisme, tots coincidim en que té els seus orígens en el Romanticisme del primer terç del segle XIX, que produí la Renaixença catalana.

Després de tres segles d'inconsciència decadent, la Renaixença fou el redreçament quasi miraculós, d'un poble que es trobava a si mateix i reconstruïa -a voltes mitificant-la- la seva pròpia història.

Hom assenyala com a inici d'aquest moviment intel·lectual i literari, l'Oda a la Pàtria que el poeta Bonaventura Carles Aribau publicà en "El Vapor" l'any 1833

Moltes coses han passat al nostre país i molta història s'ha escrit al llarg d'aquests cent anys, però la flama encesa al peu del Turó de Montgat el 26 de novembre de 1876 es manté viva i com l'arbre del Poeta "si és vell -grat sia a Déu- no és moridor".

Els sis companys que acordaren de crear l'"Associació Catalanista d'Excursions Científiques", antecessora del "Centre Excursionista de Catalunya", declaraven en llurs reglaments que la finalitat de l'Associació era "recórrer el territori de Catalunya, a l'objecte de conèixer, estudiar i conservar tot allò que oferís de notable la Història, la Natura, l'Art i la Literatura en totes llurs manifestacions, així com les costums i tradicions populars i expandir aquests coneixements per tot el país per mitjà d'excursions". Com es veu, es barrejaven en l'ideal dels primers excursionistes oficialment reconeguts l'amor a la Pàtria, a la Cultura i al Paisatge, i la fidelitat a aquests postulats ha estat sempre i ha perdurat sortosament fins als nostres dies, el distintiu més preuat de l'excursionisme català, el que li ha donat una personalitat pròpia.

Si en encetar aquest Centenari donem una mirada retrospectiva al desenvolupament del moviment excursionista, podem certament, sense incórrer en desacreditats triomfalismes, sentir-nos joiósos de la tasca acomplir-

ta i dels grans obstacles superats, la qual cosa ens dona confiança per a mirar amb preocupació però sense pessimisme, els problemes que té avui plantejats l'Excursionisme i cercar resposta als grans interrogants que el futur ens llença com un repte que cal acceptar si volem ser dignes dels nostres predecessors.

L'Excursionisme, que durant els seus primers cent anys ha lluitat no solament per conquerir cims de muntanyes, sinó també per salvar i defensar el patrimoni històric i espiritual del nostre país, té ara el compromís de salvaguardar per a les futures generacions la bellesa de les nostres terres, amenaçada de destrucció per una societat que persegueix el benefici econòmic immediat per sobre de qualsevol altra consideració.

No ens sabem estar en aquesta hora de joia i d'esperança, de recordar els qui ens precediren i els qui han caminat fins ahir al costat nostre; els peoners i els qui en seguiren les petjades, primerament cercant els camins que anys a venir havien d'ésser fressats i després obrint les vies de dificultat extrema per a la conquesta dels cims. Els iniciadors dels primers grups d'escalada i espeleologia, els constructors dels nostres refugis, els organitzadors de l'acampada al nostre país; aquells que han treballat incansablement en els llocs directius de llurs societats; tots els qui aportaren llur esforç, llur voluntat, llur granet de sorra, per bastir aquesta realitat de la qual ara ens enorgullem, són mereixedors del nostre reconeixement i el nostre respecte.

Es aquest respecte per l'herència rebuda, juntament amb l'il·lusió pel demà, que hem de transmetre com un llegat sagrat als nostres successors, els quals, no ho dubteu, sabran mantenir ben alta la Flama de l'ideal, abrandant amb foc nou el seu caliu.

(Fragment de l'editorial de la revista
"Vèrtex" nº 48)

Besalú

Club Natació

Aquest any les activitats de la piscina es posaran en marxa a no tardar.

El Besalú C. Natació per primera vegada en la seva breu història entrarà en competició. Es per això que l'entrenador Sr. Llumà, ha cregut que s'ha d'iniciar la preparació cara la temporada d'estiu.

Serà una preparació física, primerament, per després iniciar en millors condicions, el cronometratge de cada nadador.

AVISEM a tots els nadadors del Club que quan s'els cridi portin 4 fotografies. Serviran pels carnets i tràmits a la federació.

Igualment notifiquem que la Junta disposarà de "xandals" del Club, obligatoris als nadadors. No cal dir que ens hem preocupat i el preu serà a l'abast de tots. Això servirà per a unificar la vestimenta, tota vegada que els "xandals" porten els colors del Club.

Quan s'hagin de començar els entrenaments, s'avisarà oportunament.

VALOR TERAPEUTIC DEL JOC

Tot nen es troba inmers en un món d'imposicions, ordres i prohibicions... que per la seva naturalesa una mica desorganitzada li produeixen tensions. El mitjà que té d'exterioritzar-les és el joc.

El joc l'ajuda a expressar les seves emocions d'una forma acceptable i li permet lliurar-se de l'energia retinguda de la manera que s'ajusti a les exigències de l'ambient i aconseguixi una aprovació social.

Tot això pot aconseguir-ho en el joc físic actiu: jocs esportius o bé per identificació amb personatges d'un llibre, pel·lícula... Quan el nen veu una pel·lícula, llegeix un conte, pot expressar els seus temors, sentiments ansietats, de manera satisfactòria, lliurant-se d'ells.

El joc no solament ajuda al nen a descarregar les seves tensions emocionals, sinó que també li proporciona sortida a les necessitats i desitjos que no pot satisfer d'altra manera. Per exemple, el nen que vol ser "líder" i no ho aconseguix en la vida real, en el joc dramàtic pot ser el pare, el mestre, el general dels seus soldats.

A través del joc moltes vegades el nen és capaç de portar a terme plans que l'ajuden a resoldre dificultats de la vida privada. Per exemple: el nen que té dificultats a l'escola (potser problemes d'escriptura), pot adquirir l'habilitat necessària per escriure, tinguent molt d'èxit dibuixant, pintant o bé durant el joc dramàtic pot trobar la manera d'enfrontar-se amb èxit al domini d'un germà gran. Els pares han de deixar cridar, saltar, remenar... al nen ja que forma part de la seva activitat general. Moltes vegades les imposicions dels pares davant d'una malifeta del nen són injustes. Cal preguntar-se abans de castigar, imposar... perquè el nen reacciona amb agressivitat. Ens hem sabut posar al lloc del nen a l'hora de jugar la seva reacció? hem sabut donar-li el càstic adequat?

Tot pare bon col·laborador i observador del joc del seu nen pot: Deduir una sèrie de conflictes que aparentment no existeixen. Per exemple, aquella nena que un enfrontament amb la mare li ha produït una angoixa, si l'obser

ven mentres juga a nines podem veure com descarrega la seva agressivitat contra la mare, fins a quin punt allò l'ha afectat i fins i tot quina és la seva actitud envers els demés membres de la família. I arribar a conèixer els problemes del nen i així ajudar-lo a formar un valor d'autocrítica, un sentiment de llibertat que deriva de l'autoexpressió i encaminar-lo a una vida sana

Dolors Juanola

CARTES AL DIRECTOR

1

Benvolgut, en el número de setembre de la simpàtica publicació -que rebo puntualment- hi apareix una carta que signen "Un grup de joves". Per sentir-me directament al.ludit a través del contingut de la mateixa, em plau de correspondre per escrit (havent-ho fet ja de paraula), per un més general coneixement, demanant disculpes pel retard.

Es encoratjador de comprovar que hi hagi a la vila aquest "grup de joves" que s'interessen i senten inquietuds per les coses de la cultura. Vagi per a ells la meua sincera felicitació.

Voldria ser breu, però també m'agradaria deixar ben clar què és i com és el Museu de Besalú.

Sí, el dit Museu té un nom oficial, una mica modest: "Colección Arqueológica Municipal de Besalú".

Segon: Provisionalment (i subratllo la paraula) està ubicat en local particular: l'antigua església de Santa Fé, després anomenada de Sant Jaume, propietat avui del qui subscriu.

Quant a la ordenació del material, el fons principal, amb una dedicació exemplar, va ésser classificat pel notable arqueòleg Dr. Corominas, amb la col.laboració de la seva filla Marta, llicenciada en Història, tal com correspon que es faci per personal idoni. La resta, de menor volum, està simplement, però totalment, enregistrada.

Absen de seguir endavant potser caldria explicar, en síntesi, la gènesi i la constitució d'aquesta Col.lecció Arqueològica Municipal.

Va ésser amb motiu de les excavacions promogudes per

"Amics de Besalú" i encertadament dirigides i dutes a terme pel citat Dr. Coroninas al poblal romà descobert vora can Llandrich (de les quals donà coneixement escrit Marta Coroninas a través dels "Anales del Instituto de Estudios Gerundenses"), que es va sentir la necessitat de la formació d'un Museu, depositant de moment el material trobat a l'església de Sant Jaume. A fi de donar una estructura jurídica a la naixent institució, d'acord amb el Municipi, es va creure convenient dirigir-se a la Direcció General de Belles Arts, sol.licitant d'acollir-se al règim de les similars institucions depenents del referit Departament estatal, sol.licitud que va ésser tramesa per la pròpia Corporació Municipal. D'aquesta manera el dia 2 de febrer de 1962, per Ordre del Ministeri, quedava constituït oficialment amb el nom de "Colección Arqueológica Municipal" aquell incipient Museu.

El mateix Ministeri disposava a l'ensens la creació d'un Patronat per tal de regir i administrar la Col.leccio. Assenyalava concretament la seva estructuració: devia figurar com a President l'Alcalde de la Vila, Vice-President el President d'"Amics de Besalú", i entre els Vocals, el Sr. Rector, dos Consellers de l'Ajuntament i els titulars de totes les institucions provincials depenents de Belles Arts. A més, altres dos Vocals de designació directe del Ministeri (que ho van ésser la Sra. del Pozo i el Dr. Coroninas), així com el càrrec de Director, que ca recaure a qui subscriu, el qual havia d'actuar de Secretari.

Ara bé; considerant que el local provisional era incapaç i poc adequat, el Patronat, en reunió del 1-XI-1963, va decidir de sol.licitar a la Corporació Municipal que li fos cedit per a Museu l'immoble conegut amb els noms d'hospital i Capella de Sant Julià, propietat de l'Ajuntament. Aquest, en sessió del 13 de desembre del mateix any va prendre l'acord de que en principi no hi havia inconvenient en la cessió, reservant-se, però, el fixar ulteriorment les condicions. A fi d'aclarir la situació i concretar aquestes condicions, el Patronat es dirigí posteriorment al nou Ajuntament, presidit pel Sr. Juanola, el qual amb data del 4-III-1965 va resoldre d'accedir a la

cessió de l'immoble amb caràcter definitiu per a instal·lació del Museu Arqueològic de Besalú.

Immediatament, amb la col·laboració del Dr. Oliva, es va encarregar a l'aparellador Sr. Martínez un estudi o avant-projecte per acondicionar el local. El presupost pujava aleshores a 800.000 ptsa. Per part del Ponent de Cultura de la Diputació va ésser ben acollit el projecte. Però més endavant Belles Arts es va fer càrrec del monument i de la seva restauració, i ja sabeu com es van començar les obres, les quals lamentablement han quedat paralitzades de força temps ençà...

Així continua, en aquest pla d'interinitat el dipòsit del material de la nostra Col·lecció Arqueològica Municipal, en espera de millors temps. Això sí, sempre a disposició de qualsevol que tingui interès particular per un estudi determinat. Per un tal motiu ha estat obert a qui ho ha demanat en repètides ocasions, però haig de confessar-ho amb un sentiment de pena davant la pobresa de la seva provisional instal·lació. En aquestes condicions per obrir-lo al públic durant la Festa Major no em sembla per ara massa oportú. Emperò, no hi ha inconvenient en fer-ho, en tant que es pugui disposar de personal idoni de vigilància.

A la vostra disposició

J. Mª de Solà-Morales

2

Senyor Director de "GERMANOR"

Es ben cert que només et dones compte de les coses quan no les téns! M'explicaré. Es costum en aquestes dies de festa, viure les coses amb un màxim d'intensitat i d'alegria; per això la majoria del jovent surt a divertir-se a fora en festes tan entranyables com les de Nadal, Fí d'Any i Reis.

Fins aquí només és l'exposició d'uns fets sobradament coneguts de tots i molts de ben aprop. Es en aquest cas quan surt la pregunta (pregunta tonta si voleu): No s'hi pot fer res? I també la resposta (tenta resposta): Què hi vols fer?

Permeteu-me que una vegada feta la pregunta faci jo

la resposta (per a mí) seria una solució.

Per què ^{que} no es pot fer a Besalú un local on es pugui divertir i també formar la gent? Més ben dit: per què l'Ajuntament (crec que és a ells a qui toca més de prop fer-ho) no ho intenta?. Tenint en compte que en el transcurs de l'any hi ha moltes festes: St.Vicenç, St.Joan, St.Pere, St.Prim i Felicià, Nadal, Cap d'Any, Reis... i també tenint en compte el bé que es podria fer al poble en tots els aspectes: 1er.- No marxaria tant el jovent del poble i en conseqüència les pessetes; 2on.- Els pares no estarien tan angoixats degut als perills de la carretera; 3er.- Es podrien fer diners que podrien destinar-se o a l'Ajuntament per a gastar-los en millores de la població, o a amortitzar el local (els primers anys) o a millores del mateix local; 4art.- Per St.Prim no es gastarien les pessetes en les quantitats astronòmiques que es necessiten per a pagar l'envelat. Es podria millorar l'assistència en l'aspecte musical (hi haurien més diners) i d'atraccions (perquè s'augmentaria l'espai); 5è.- L'educació musical (tan subdesenvolupada aquí) podria intentar la seva revifalla; 6è.- Es podria convertir en escenari de representacions, tant de tipus local (gent del poble o mainada del poble) com de tipus comarcal (grups escènics de fora de la població); 7è.- Si el local es cedís gratuïtament (fent pagar entrada) les activitats serien molt més intenses; 8è.- Podria servir també com a mena de club, ja que hi ha ministeris i cambres de comerç que cedeixen gratuïtament pel·lícules culturals (o a molt baix preu); 9è.- Inclús podria servir com a lloc per a donar conferències i com a lloc de reunió de les entitats del poble; 10è.- Seria motiu d'orgull per a molts i un intent d'apartar-nos del primitivisme que ens domina.

Inconvenients: ganes de fer-ho, pessetes, gent que s'en cuidi. Si hi hagués unes miques de ganes de fer-ho i voluntat en aquest intent, que serviria per agermanar les entitats de la població i possiblement crear-ne d'altres de noves, podria donar bon resultat.

Crec que valdria la pena d'intentar-ho

Juan Soler

I L'ANY 2.000, QUE?

A les portes d'un nou any potser seria bó reflexionar sobre el futur, un futur no immediat però tampoc llunyà. Les següents paraules estan tretes d'una revista francesa que dedicà un article al creixement demogràfic de la població mundial:

Hi ha moltes maneres d'expressar el creixement fantàstic de la població mundial que de dos milions l'any 1.850, és de la vora de 4 milions (més o menys) avui i que serà d'uns 7 milions cap a l'any 2.000. Aquestes xifres astronòmiques no tenen pas per causa un gran augment de la natalitat sinó una disminució fulgurant de la mortalitat, deguda a l'introducció de la medecina i dels medicaments moderns, que han triplicat gairebé l'esperança de vida en un segle.

I sens dubte que és en els països del tercer món on el xoc de la revolució sanitària ha sigut molt més sensible, havent subsistit els mateixos hàbits de procreació. Mentre que ara de cada set infants en sobreviuen de 5 a 6, abans d'aquest 7 en morien un promig de 5. El resultat és que a l'any 2.000 un 1.500.000.000 d'Europeus, d'Americans, de Russos, Japonesos i Australians tindran davant seu 5.500.000.000 d'Assiàtics, d'Africans i de Llatino-americanos.

Per què inquietar-se? es diran molts, ja que en l'era atòmica, el nombre de gent no és la força. Primer, això és oblidar el mirar el problema present. Dintre de 20 anys la bomba demogràfica serà molt més terrible que la bomba atòmica, perquè com controlar la seva explosió? Al sud-est de l'Assia, com serà possible crear-hi cada setmana els 350.000 llocs nous de treball necessaris? Només a l'India, com fer-hi surgir 1.000 cases, 1.000 escoles, 1.000 hospitals nous per dia? Per més que l'India, des de fa uns anys, dedica 40 milions per any a la lluita contra la procreació, les estadístiques no assenyalen cap disminució sensible en els naixements. En

985 seran ja 25 països amb 365 milions d'habitants que tindran amb què alimentar la seva població. Fa dos anys que ja faltaven uns 8 milions de tones de cereals. L'any que ve els entesos diuen que ja en faltaran 10 vegades més.

Ara bé, la conferència sobre la població, reunida fa dos anys a Bucarest, es va separar sense arribar a cap acord. "Ens refusem a limitar la nostra natalitat", van proclamar la majoria dels delegats del tercer món, xinesos i argelins els primers. "La nostra salvació està en el nombre del nostre braç". "I si els occidentals volen ajudar-nos, que parin primer de robar-nos".

Curiosament, hi ha intel·lectuals occidentals que adopten aquest punt de vista, transformant-lo en doctrina. Així el professor americà Ehrlich, els llibres del qual s'han convertit en "best-sellers" mundials, afirma que no hi ha dues demografies, la dels rics i la dels pobres, sinó que no-més n'hi ha una. El creixement demogràfic dels americans en relació amb els seus recursos, és 25 vegades més elevat que la dels Indis. Un infant americà consumeix tant com 50 infants bengalís. Comencem, doncs, per limitar el nombre dels infants rics i de proposar les mesures adequades: penalització de les famílies nombroses, primeres per l'esterilització, recompenses a les parelles sense fills... "Això és una bogeria", exclamen alguns especialistes. L'augment dels pobles pobres és, des de molts punts, molt menys dramàtic que el descens dels altres, dels rics.

Creure que el rebaixar l'edat de jubilació seria un remei contra l'atur forçós de molts treballadors joves o que un augment de les càrregues suplementàries en els hospitals ho seria per ajudar als vells, són idees equivocades per a molts especialistes; com ho és la por mitològica de la màquina industrial que suprimeix els llocs de treball, per desmentida pels miracles industrials d'Alemanya, Japó o Països Baixos. L'únic perill real, per aquests especialistes, és l'atròfia de la creació, un desig de repós i conservació, inclús en els par-

tits revolucionaris. Com més grans són les dificultats més imperiós és el desig de joventut. Si l'occident continua així, desentenen-se de l'infant, no podrà esperar una decadència tranquil·la, ja que no existeix una eutanàsia per els pobles.

Fams, matances, epidèmies i d'altres proves terribles tindran que sofrir els pobles del tercer món fins que aconsegeixin l'equilibri entre la seva natalitat i la seva mortalitat. Però, què els espera als pobles rics si continuen al pas que ara segueixen, sinó l'extinció pura i simple? Els pobres ho podran sofrir tot però sobreviuran, perquè hauran sigut els únics en creure en la vida.

Fins aquí, més o menys resumit el contingut del article.

Devant d'aquestes perspectives és inevitable que ens plantegem una serie d'interrogants com, per exemple, què li espera a l'humanitat d'aquí a uns anys? Serà possible un lloc de treball per a tothom si -a pesar del que diu-gi molta gent- les màquines van eliminant l'esforç físic de l'home? Val la pena portar nens al món si aquest és incert, insegur, si veus que les possibilitats que tenen per ésser feliç són cada cop, i malgrat el gran progrés tècnic, més petites?... Podriem afegir-hi d'altres interrogants i dubtes que ara ens preocupen, preocupacions que podrien deixar de ser-ho si tots els homes cooperessin en la planificació i construcció d'aquest món futur, en lloc de deixar-se portar pels egoismes, interessos personals, que només condueixen a conflictes de tota mena i aquests a augmentar el sofriment d'una humanitat que dona l'impressió que no sap gaire on va. El poder de l'intel·ligència de l'home és immensa i si aquesta es posa al servei del benestar de l'humanitat, el futur d'aquesta és esperançador, però si no... i de moment no sembla pas que imperi el seny entre els homes.

Picarol

Escoles-Colònies
Butlletí d'informació
Besalú-Argelaguer

Exemplar nº 27 i extraordinari nº 2